

Ірина Мацко

Дітям про героїв

Жила собі на білому світі маленька Пташка. Народилася вона у невеличкому селі й відразу загорілася у її серденьку неймовірної сили любов до Батьківщини. Змалечку була веселою щебетухою із червонястим пір'ячком, яскрава і помітна. Не було такого, хто б не знав Пташину.

Пташка на дух не терпіла несправедливості. Не раз отримувала стусанів, коли відстоювала її. Але хіба ж це може зупинити? Навіть виду не показувала, що важко. І стала прикладом справжньої сміливості! «Це Пташина-вогонь! Про це навіть її колір пір'ячка говорить! Вона вогняна і ззовні, і зсередини! Своїм запалом і енергією усіх надихає!».

Та й життя її було бурхливим і вогняним, бо втрапляла у різні оказії, не могла всидіти на місці... Сміливість і прагнення були в її характері. «Як Пташка скаже - так і буде!» - говорили про неї. Та одного дня зійшла чорна хмара на її землю, страшний смерч знищував усе на своєму шляху, а закручувало його саме Зло. Зібралося воно Сталевий палац повалити, де міць і сила її краю зберігалася. Не вагалася Пташка. Полетіла боронити Сталевий палац, ні кому не сказавши де вона, аби за неї рідні не хвилювалися. У бою ще більше розпалився вогонь у її серці, а залізний характер переплавився у справжню міцну і непереможну сталь! Боронила, як яструб, свою землю разом з іншими і ніхто не посмів навіть підійти до неї. Але закрилося небо над Сталевим палацом і вільна Пташина опинилася в глибокому підземеллі зі своїми побратимами.

Тільки могутній промінь світла міг побороти Зло, якщо торкнеться купола палацу. Тоді заспівала втомлена, але нескорена Пташка у темряві підземелля пісень, доки нагорі було справжнє пекло. А з нею й усі, хто був поруч - запалила своїм співом втомлені серця. Співали дружньо і пісня ця летіла над усім світом, пробуджуючи мільйони...

«...Бо плач не дав свободи ще ні кому

А хто борець, той здобуває світ!»

- Хто співає так дзвінко? - зашуміли навколо.

- Це Пташка! Але не проста, а Пташка зі сталі! Вона мала би вільно літати, танцювати з листочками, дзвінко щебетати, здіймаючись у синє небо і співати веселих пісень, а натомість обрала сталь і боротьбу! Своїм співом вона додала сили воїнам, запалила серця і долетів її голос до самісінських небес й від ширості запалених сердець пролився могутній промінь на Зло, чорноту і темряву. Затряслось усе, задрижало...

- Хто запалив світло? - дивувалися.

- Пташка, яка співає в темноті!

- Чи може одна маленька Пташина так запалювати серця? Це ж дуже важко співати там, де темнота і біль!

- Хтось інший такого б не витримав, але вона - Пташка зі сталі, яку не зламати!

І відступило Зло, налякане силою сталевого серця, співом чистим, як кришталь, збентежене вірністю та любов'ю усіх, хто захищав Сталевий палац, а разом із ним і рідну землю.

Бо сталеві серця ні кому не скорити!